

I 1918 fik vi en ny lille pige hjemme under gode, betryggende forhold. Asta Koed blev en noget mere stille pige end søsteren, der stadig var spillende liv. – Men ak, man fik alt for lidt ud af disse småpiger. Man havde under deres opvækst for travlt. – Men det var en fryd for mig at gå søndag-formiddagstur med dem, en ved hver hånd. Børn er en gave, der må vogtes vel. Men hvad jeg forsømte, oprettede vores mor. Den ene skulle der danses med, den anden sad og, som nævnt, syede sammen med sin mor. Else havde stor interesse for musik, gik ud fra musikkonservatoriet i København og spillede senere $\frac{1}{2}$ år hos professor Kerschbaumer i Wien, blev gift og fik 2 drenge. Den anden tog præliminæreksamen fra min gamle skole, Vejen Realskole, blev gift og fik en lille pige. – Men alt dette er en hel historie for sig. Vi havde det altid hyggeligt sammen.

Vi havde, som før omtalt, danseskole rundt i hjemmene: Apoteker Fugl, fabr. S. Willadsens, bogh. Bruun Møllers, ingeniør Frederiksens, musikdirektør Lauridsens og arkitekt Grues. Der kunne fortælles mange episoder fra denne fornøjelige rotering, men det vil føre for vidt.

Endelig var der teater og koncerter. Vi havde i Vejen Anlæg fået et meget smukt friluftsteater, der hvert år

på Phønix' foranledning gæstedes af Det kgl. Teaters friluftsturné, hvor der spillede Elverhøj, Der var engang, Eventyr på fodrejsen, Champagnegaloppen m. v. Jeg havde fornøjelsen ved en bestemt lejlighed bag scenen at overrække kgl. solodanserinde Mona Vangsaas en buket blomster. Hun takkede med et henrivende smil. – Ved en anden lejlighed havde jeg mulighed for fra tilskuerpladsen med et par ord at takke det kgl. kapel for besøg og medvirken gennem årene, hvilket bibragte mig et venligt nik fra kgl. kapelmester Johan Hye Knudsen. Men efterhånden blev disse besøg os for dyre, og Phønix måtte opgives. – Desværre bruges friluftsscenen alt for lidt, thi der er hyggeligt derude.

En lille oplevelse fra min drengetid skal her fortælles: Vore naboer, Knud Johansens, skulle have sølvbryllup i Vejen Øvelseshus. I Vejen havde vi dengang en anden musikerfamilie. Faderen, Pe' Lauridsen kaldet, og hans 3 sønner, Laurids, Kristian og Aage. Førstnævnte spillede sammen med Kristian violin, Laurids kontrabas og Aage fløjte. Det var den senere kgl. kapelmusikus, klarinettisten Aage Oxenvad, der navnlig i musikkredse samt blandt sine kammerater i kapellet (bl. a. fløjtenisten Gilbert Jespersen) var kendt og anset. Det var meget forunderligt for mig, drengen, at se far og 3 sønner spille sammen. Det var et dejligt sølvbryllup, jeg her måtte komme med til. Jeg husker også, at Pe' Lauridsen holdt tale og gik ud fra Skjoldborgs nylig udkomne digt: »Du husmand, der dyrker den stridige jord og vover din arm og din bringe – – –« o.s.v. Jeg skal love for, da jeg kom hjem, skulle jeg have fat i Skjoldborgs bog: En stridsmand, som jeg naturligvis nu har personlig i orig. udgave. –

Knud Johansens var dejlige nabofolk. De tog mig med til fodboldkampe, hvor deres søn, Anders, spillede højre yderwing. – Fra denne periode stammer sikkert

min interesse for fodbold, der fulgte mig gennem livet. Ganske vist havde jeg selv spillet fodbold i realskolen, hvor jeg havde min største succes ved at skyde et direkte mål ved hjørnespark, men det blæste også godt den dag!

Vi kom ofte sammen med Knud Johansens, der på deres gamle dage flyttede ned i et lille hus ved Vejen Skov. En gang ved et besøg hos dem havde Anders (sønnen) en pæn pige med hjem. Hun var meget smuk, og vi troede, de skulle have hinanden, hvilket dog ikke skete. – Men syngte kunne pigebarnet, oven i købet kønt:

Lille Anna kom fra Kalundborg,
og hun havde sådan dejlig krøllet hår.
Åh, fy, føj,
det var ingen spøj.
Kærligheden gik som den var smurt,
og hun havde ingen ro,
før hun skænkede ham sin tro,
det skull' lille Anna ikke have gjort.

Hendes fremtid den blev sort,
og hendes kjole den var grå,
skønt hun havde sådan dejlig krøllet hår,
o.s.v.

Næ, hvor jeg syntes, det var kønt og sørgeligt. Jeg har taget det med som eksempel på den tids revyviser. Det var også ved den tid »Oh, Dagmar« grasserede.

Ved beplantning af Refsing Plantage med gran havde Kr. Koed sammen med sine to drenge ekstra job. En åbnede jorden, en anden slyngede planten i hullet, og vi drenge stampede til med de bare fødder. – I de forløbne ca. 60 år er det blevet en stor og flot plantage. –

Vi kom ofte til sammenkomster med bal i Gjesten

Min datterdatter Lisbeth har lige afleveret en buket til Hs. Maje-
stæt Dronningen. – Børnehave i Svendborg.

forsamlingshus. – Min mor var en fortræffelig dansøse i gammeldags danse. Den bekendte langtursdans Les lanciers kom frem ved denne tid. Det var en meget smuk, ja, elegant dans, som gik over landet som en epidemi (den danses nu og da endnu). Den er temmelig lang, og jeg husker, hvordan min mor tiggede og bad de Gjesten musikere om at spille den, men de nægtede det på grund af dens længde. Til sidst lod man sig dog presse, og så kom der sving i foretagendet. –

Vi stod overfor en lang række runde fødselsdage, jubilæer og bryllupper. Det vil føre for vidt at omtale dem alle, Phønix 25 år har jeg kort omtalt, 40 år var der stor fest, for ikke at tale om 50 år, der holdtes i

Phønix-hallen for personale, arbejdere, bestyrelse, ledelse m. v. Vejen Drengegarde medvirkede og overrakte bestyrelsens formand, civilingeniør Ejnar Thorsen, København, gardens emblem. Festen fik sin særlige kolorit ved, at tagdækker Th. Jørgensen kunne fejre lang og tro tjeneste og fik af sin direktør overrakt

Else og Asta spiller marmor.

Hans Majestæts kgl. belønningsmedalje for lang og tro tjeneste. – Senere tog han og jeg til København for at takke kongen. Jeg, der en gang før havde været hos kongen for at takke for ridderkorset, behøvede ikke denne gang at deltage i samtalen. Det kunne majestæten og Jørgensen udmærket selv klare, og kongen udtalte til slut, at han glædede sig til at se Jørgensen ved anden lejlighed.

Endelig var der mine egne fødselsdage og jubilæer. Min halvtreds års fødselsdag fejredes meget festligt hjemme som herrespising med deltagelse af mine venner, borgere i Vejen. Det blev henad de små timer, før

selskabet brød op. En mægtig kaffekande havde min kone lånt af isenkræmmer Kasten, der var deltager i festen. Denne kaffekande skulle jo med hjem, og Kasten bar den troligt med sit muntre humør. – Men da vi, der fulgte ham hjem, kom til trekanten ved sadelmager Krarup Jessens Hjørne, stavrede han over og plantede kaffekanden i midten af trekanten, idet han sagde, »at nu ville han sgu ikke bære på denne kaffekande længere«. – Men den stod dog vist der endnu den næste dag. Sådan havde vi mange muntre episoder, og ved det sidste måltid gik sognerådsformanden (Hauge) ned i kælderen og skar stykker ud af det fårelår, han selv havde foræret mig til fødselsdagen. Ja, det var dage!

Min yngste datters bryllup og vort sølvbryllup var skønne fester, hvorunder vi havde besøg af vore svenske venner, Hobohm, Göteborg, og Gösta Ernström, Stockholm, der holdt taler. De forærede mig 2 nydelige flaconer i Orefors krystal. Både Astas bryllup og vort eget sølvbryllup blev holdt på Hansens Hotel med munter dans bagefter. Forinden den egentlige sølvbryllupsfest havde min kone og jeg absenteret os til »Middelfart«; ingen vidste, hvor vi var, og vi spiste frokost alene på Hotel Melfar.

Elses bryllupsfest (med civilingeniør Asbjørn Winther) fandt sted i København og middagen i Dansk Ingeniørforenings hus, hvorefter vi sluttede på Wivex eller Wivel, som det vel dengang hed. –

Det var egentlig meningen at standse erindringer her i dette afsnit, men nævnes må dog et par ting, der har fyldt vort liv med den største glæde, nemlig min Ingeborgs og mit guldbryllup på Hotel Svendborg og Phoenix' 50 års fødselsdag. –